

Legenda: Řád 2010 – Černá citadela

Výprava na východ trvala dlouho, jsem unavený. Připadám si šedivý a vyprahlý jako země, po které se vracím domů. ...*Vracím domů*... zní to neuvěřitelně. Poznávám již matně krajinu feldarskou, která se tolik změnila. Změnili se i mí muži. Část těch, kteří pochází z pohraničí nás již opustila, část pokračuje s námi. Jejich vesnice jsou mrtvé a stejně tak i oni sami.

***

V noci se mi zase zdál ten sen. Proč nemůžu spočinout v klidu? Stál jsem na bitevním poli tak jako vloni na podzim. Zdálo se, že naše voje mají převahu. Uviděli jsme Jeho. Vypadal vyšší než běžní smrtelníci, přesto jsme se jej nezalekli. Můj prapor byl statečný, byl bych poctěn padnout s vojáky, kteří k němu patřili. Vyjeli jsme temnému pánu naproti. Bili jsme se několik hodin, než jsem stanul proti Rengarovi Temnému tváří v tvář. Ťal jsem. Každou noc teď vidím jeho pohled. Nebyl v něm žádný strach jen lhostejnost. Můj meč prořal plát jeho zbroje, přesto na něm nebyla stopa krve.

Kolem umírali lidé, mí lidé, a já stál na bitevním poli ochromený strachem a nemohl jsem se zbavit pocitu, že Rengarova zbroj byla prázdná.

Špatný sen byl předzvěstí špatného dne. Mniši v duhových hávech si opět odvedli několik mých mužů. Slibovali toho tolik, že mě to děsí. Nejhorší je, že s tím nic neudělám. Mezi muži jsou hodně oblíbení. Jejich slova konejší. Kdo by to v dnešních časech nepotřeboval...

***

Ulice hlavního města jsou plné žebráků. Natahují k nám své ruce. Jejich oči jsou kalné. Kolem úst i jinde na těle mají hnisavé boláky. Pospíšil jsem do paláce. Dvůr pozbyl své dávné slávy. Šlechtici se snaží ochránit poddané ve svých državách a v hlavním městě se příliš nezdržují a já se jim nedivím. Podal jsem zprávu a nevěděl kam jít.

Pod tvrzí mě za zbytky mého kabátce mě chytila stará žena. Páchla strašně. Hodil jsem ji do dlaně měďák, aby mi dala pokoj, ale nepustila mě. Chtěl jsem ji odstrčit. Její oči byly jasně modré a slepé „Volá Tě, pane, volá Tě, už jsi splnil svůj úkol, volá Tě z věže z lidských těl!“ Tvrdě jsem ji srazil k zemi. Ublíženě se na mě ještě jednou podívala svýma strašnými očima, jako by mohla vidět výraz v mé tváři.

Je jediné místo, kde můžu najít klid. Klášter mnichů Dobra.

***

Klášter stojí na vršku kopce, rozhled z něj sahá daleko do krajiny. A z dálky je také dobře znatelný i když jen jako tečka. Nestoupá z něj černý dým. Dává mi to naději. Připojili se ke mně další lidé. Nechci již za nikoho zodpovědnost, řekl jsem jim to, přesto mě mlčky následují.

Dnes se vše změnilo. Ráno jsem se probral a z kopce stoupal sloupec temného kouře. Nechal jsem nešťastníky na úpatí a sám jsem se vydal cvalem ke klášteru. Silnice byla špatná, horší než jsem si ji pamatoval. V půli kopce kůň špatně našlápl na nohu. Nechal jsem jej stát, kde byl a dál jsem se vydal pěšky.

Uřícený jsem rozeznal siluetu klášterních zdí. Chyběla v ní brána. Jako ve snách jsem se šel po cestě ke nahoru. Nemělo cenu tasit meč. Na dvoře jsem nenašel živého ani mrtvého. Prošel jsem klášterní budovou. Stopy boje byly znatelné, ale tělo jsem nenašel jediné, dokud jsem nevyhlédl z okna. Na zahradě za domem stál místo vzrostlých jabloní sad kůlů a na každém

jeden kněz, novic či postulants. Sešel jsem a procházel mezi nimi. Dobil jsem ty, kteří ještě dýchali, víc jsem pro ně učinit nemohl. Některé z nich jsem znal.

„Má záštitu.“ Šeptl mi do ucha převor. Asi se bolestí zbláznil, byl celou dobu při vědomí. „Vyslechni mě, ještě jednou. Musíš získat meč, jen jednou zbraní jej můžeš zabít.“ „Meč? Jaký meč?“ Už jsem z něj nedostal ani slovo. Odešel tak rychle, jako by jeho duše čekala jen na to, aby zprávu o meči mohla předat dál, než opustí tento svět. Když jsem došel na konec zahrady, bylo mi jasné, že nezešílel docela. Tělo opata nebylo mezi přítomnými. Asi byl příliš důležitý. Politoval jsem ho v duchu, ale nijak mě jeho osud nezasáhl, ačkoli dřív mi byl asi blízký.

Vzal jsem si z klášterní kuchyně něco jídla a vydal jsem se dolů z kopce. Kůň stál pokojně u cesty a pásal se. Potkal jsem skupinu lidí, které jsem ráno opustil. Rokovali, co dál. Ptali se mě jak to vypadá nahoře. „Nemá cenu, abyste tam chodili.“ Řekl jsem jen. Ptali se, kam mířím. Odpověděl jsem, že nevím, a byla to pravda.

K večeru jsem potkal mnicha v mnohobarevné kutně. Zeptal se, jestli se ke mně může přidat. Šel mlčky po mém boku. Usínal vedle mě a já si myslel, že se ráno neprobudím. Byla to uklidňující představa, ale ráno jsem otevřel oči. Mnich snídal chlebovou placku. Nabídl mi a já rád přijal. Vyprávěl mi při jídle příběhy, které mě uklidňovali. Rozhodl jsem se ho následovat. Jsem klidnější, už si nepotřebuji nic zaznamenávat.